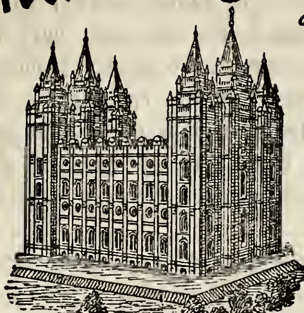
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de Marts 1902. 51de Aargang.

Missions-Huset.

Et Overblik over Missionen. — Indvielse af Grunden.

Efter som Herrens Værk er skredet fremad, have vi i lang Tid indset Nødvendigheden af at finde passende Lokaler, hvor Missionærerne kunde indbyde vore Venner til vore Møder, og hvor de kunde faa Lejlighed til at høre Budskabet, som Israels Ældster ere udsendte for at forkynde til Menneskene. Det har i de fleste Tilfælde været meget vanskeligt at erholde og leje saadanne Lokaler i respektable Kvarterer i de større Byer, saa at vi mange Gange have maattet indskrænke os til private Huse, hvor der ikke var Plads nok til en Brøkdel af dem, som ønskede at overvære Møderne, og naar vi kunde faa større Lokaler til Leje, har det for det meste været ufordelagtigt i mange Henseender, saa at vi i de fleste Tilfælde ikke kunde indbyde de bedre stillede iblandt vore Venner. Vi have derfor været nødte til at tage, hvad vi kunde faa, og føle os taknemmelige derfor. Dette har været Tilfældet i alle Grene, der ere organiserede i de større Byer i disse Lande, Danmark, Sverige og Norge med Undtagelse af Kristiania Gren, hvor de norske Hellige under Ledelse af vor agtværdige Broder Præsident C. D. Fjeldsted vovede det vanskelige Foretagende at anlægge et Missions-Hus i Norges Hovedstad for omtrent tredive Aar siden. Et stort og hensigtsmæssigt tre Etages Missions-Hus var Frugten af deres Arbejde; her have de Hellige og Tusinder af vore Venner besøgt vore Møder i en lang Aarrække, og de Hellige, som have haft Lejlighed til at komme

der, kunne bevidne, at dette Forsamlings-Lokale har været en stor Velsignelse og et Middel til at fremme Herrens Værk i den norske Hovedstad, ligesom det har været en stor Glæde for de Hellige der at have et Sted at gaa hen, hvor de kunde mødes i Fred. Denne Stads Indbyggere have været meget liberale mod vort Folk; endskønt Landets Love for en Del have været imod nogle af vore Ordinancer, saa have dog Øvrighederne været frisindede og tolereret vore Møder til enhver Tid og have endog frivillig tilbudt os Bistand og Beskyttelse, naar det var nødvendigt. De have lært os og vort Samfund at kende som ærlige og oprigtige Folk og gode Borgere i Staden, som respektere Lov og Ret.

I de andre Byer i Norge, hvor Kirken har organiserede Grene, lejes der Lokaler i Forhold til Grenens Størrelse. Det samme er Tilfældet i Sverige med Undtagelse af Stockholm, hvor der er en større vel organiseret Gren af Kirken i fuld Virksomhed; men den har kun et lille Lokale i Udkanten af Staden, der ikke er halvt stort nok til at imødekomme det besøgende Publikum. Vi have derfor i længere Tid søgt at afhjælpe de saa nødvendige Fordringer ved at leje en større Sal i dette Øjemed i et af Stadens mere passende Kvarterer; men vi have indtil nu været mindre heldige i vore Bestræbelser. Vore svenske Sødskende have samtidig lagt en Plan og have begyndt at yde Bidrag og samle Midler for med Tiden at kunne købe en Plads, hvor de kunne bygge et Forsamlingshus under samme Vilkaar som i Kristiania.

Her i Danmark, hvor vore Ældster have prædiket Evangeliet i over et halvt hundrede Aar, have vi haft lignende Erfaringer; endskønt vi nu i mange Byer have temmelig respektable Lokaler at samles i, hvortil vi kunne indbyde vore Venner ugenert, have vi derimod her i Hovedstaden haft Vanskelighed ved at erholde et passende Lokale, eftersom Menigheden her jo er større end i de mindre Byer; paa Grund deraf har Pladsen været meget indskrænket; vi have været nødte til at benytte smaa Lokaler paa Steder, som i det væsentligste have været mindre heldige, og paa Grund deraf have mange af vore bedre stillede Venner vægret sig ved at besøge vore Møder.

Denne Mangel har været Genstand for Overvejelse af vore skandinaviske Brødre og de Hellige i Zion, og for omtrent tre Aar siden blev en Komite udvalgt, hvis Formaal det var at samle Midler, ved Hjælp af hvilke vi kunde købe en Grund her i København, hvor vi kunde bygge et Missions-Hus, og da de skandinaviske Hellige i Zion nære megen Interesse for deres Slægtninge og Venner i deres Fødelande saa vel som for alle deres Medmenneskers Frelse, vare deres Hjerter meget liberale, og Bidrag af Midler og disses Indsamling blev iværksat paa en meget rosværdig Maade til Fremme af dette ædle

Formaal. Da saa mange Midler vare blevne indsamlede, at vi turde vove at søge efter en passende Grund med en fordelagtig Beliggenhed til dette Øjemed, købte vi Ejendommen Nr. 11 i Korsgaden, paa hvilken vi have Skøde, og denne Forretning er endt tilfredsstillende.

Saasnart dette var gjort, begyndte de ærværdige Præster ved forskellige af Stadens Kirker saa vel som fra andre Dele af Landet at føle Uro; de skrev i Aviserne paa en ophidsende Maade de forsmædeligste Opdigtelser og de daarligste Rygter om „Mormonerne" og opfordrede Folket til at forhindre vor videre Fremgang med at bygge paa Grunden, som vi have købt og betalt; eftersom de skride frem med Arbejdet, synes Hadet at vokse hos de høje, ærværdige Herrer; man disker i Aviserne op med den ene bitre Løgn og Skandale om os efter den anden, og man søger af al Magt og Indflydelse at forfølge os.

For de fleste, som have staaet i Kirken i længere Tid, tager alt dette Præste-Vrøvl sig ud som en gammel, udslidt Melodi, der har været sunget i saa mange Aar, at den burde betragtes som upassende for denne mere oplyste Slægt. Præsterne røbe sig dog og tilkendegive deres Frygt for den Lejlighed, der nu vil gives de Frisindede og Sandhedssøgende af Samfundets bedre stillede Medlemmer til at besøge os i vort ny, respektable og rummelige Lokale for at høre Sandhedens Principper blive forkyndte og bagefter dømme for sig selv; og de, der ere lejede og betalte for at sørge for Folkets Sjæle, ville nu staa i Fare for at miste deres Løn ligesom Guldsmedene ved Dianas Tempel i Ephesus; thi Sandheden vil bane sig Vej til de Oprigtige, og de ville annamme den.

Men de ærede Herrer burde ikke være saa opblæste og ikke vise Foragt mod os eller vore Brødre; vi ere lovlydige Borgere, hvor som helst vi gaa; vi betale vore Skatter i den Stad eller det Land, hvori vi befinde os; vi betale for vort Underhold og vore Klæder, kort sagt for alt, hvad vi behøve, og i al vor Handel og Vandel ville Folk erkende, at vi behandle dem paa en passende og værdig Maade. Vi udbetale Tusinder og atter Tusinder af Kroner om Aaret til Landets Borgere for vore Fornødenheder; vi hjælpe til at understøtte de Fattige; thi vi have Sympati for dem. Vi ere sendte her til disse Lande for at gøre godt mod vore Medmennesker, baade i timelig og aandelig Henseende, være Landets Love underdanige, respektere Øvrigheden og alle Folk samt for at lære vore Trosbekendere at gøre ligesaa. Som allerede bemærket, vi have købt en Ejendom her i København; vi ville bygge vort Missions-Hus her og prædike Jesu Kristi Evangelium, indtil Herren og hans Tjenere sige, at det er nok.

Søndag den 2. Marts efter afholdt Fastemøde begav Forsamlingen sig ud til Ejendommen i Korsgade 11, hvor Præsident Skanchy opsendte følgende

Indvielses-Bøn:

O Gud! Vor Fader, du, som bor i Himlen, du, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud; vi, dine Børn, fremstille os for dig ved denne Lejlighed i din Søns, Jesu Kristi, vor Forløsers Navn, i den Hensigt at indvie dette Stykke Jord, hvorpaa vi nu ere i Færd med at opbygge et Missions-Hus til dit Navns Ære, hvor vi ønske at bære Vidnesbyrd om dit høje og hellige Navn og om Frelsens store og herlige Plan, som du har beredt til Menneskenes Frelse paa Jorden, som du har gengivet i disse sidste Dage, og ligeledes at udføre og administrere de hellige Ordinancer med den Fuldmagt og Myndighed, som du i din Naade har anbetroet og skænket os. Vi nærme os dig som dine Børn, dine Tjenere og Tjenerinder, for at opsende vor Tak til dig i din Søns, Jesu Kristi, vor Forløsers Navn, og vi bede dig ydmygeligen at skue i Naade ned til os og velsigne os med din Hellig-Aand, samt at du vil tilgive os alt, hvad du i din Renhed har set paa os, der har været Uret, vore Synder og Daarskaber, vore Fejl og Mangler; modtag vor Taknemmelighed og vore Taksigelser for det store Privilegium, at vi ere kaldte i vore Skrøbeligheder til at være behjælpelige med at fremme din store Gerning paa Jorden i disse vore Dage; vi takke dig for Liv og Tilværelse paa Jorden paa denne Tid, da du har aabenbaret din Vilje for dine Tjenere.

Fader, vi bede dig nu i vore forenede Hjerters Oprigtighed, i din Søns Navn at velsigne dette Stykke Jord, paa hvilket vi nu ere forsamlede, og paa hvilket det paatænkte Forsamlingshus skal bygges, at du vil velsigne det, bevirke, at Jorden — Grunden under Grundvolden og Murene maa være faste og stærke til at bære Vægten og Tyngden af Murene og, hvad de indeslutte, saa intet maa svigte eller give efter. Vil du ligeledes velsigne hele denne Ejendom, der er købt til Brug for dine Hellige, at den maa være beskyttet fra alt Ondt og fra daarlig og usund Luft, saa at dine Børn, som skulle bo her, saavelsom dem, der allerede bo i Huset til Gaden, maatte blive velsignede med Sundhed og Kræfter; maa din Hellig-Aand have Indflydelse paa dem, som bo her, saa vel som vore Naboer rundt omkring, saa at vi maa omgaas hverandre i Fred og Harmoni og erkende hverandre som Fornuft-Væsner, skabte i dit Billede.

Vor Fader i Himmelen, vi bede dig, at du vil velsigne dem, som skulle arbejde ved Opførelsen af dette Hus, saa at de maa være beskyttede mod alle Uheld og Ulykkestilfælde, medens de arbejde her; at du ligeledes vil velsigne dem, der arbejde med Materialernes Tilvirkning og Forsendelsen af alt det nødvendige til denne Bygnings Opførelse og

Fuldendelse. Vi bede dig, Fader, at du vil lade din Aand virke paa alle dem, som skulle arbejde paa dette Hus, at de maa være samvittighedsfulde i Arbejdets Udførelse, at det maa gøres godt og solidt i alle dets Dele, fra det støbte Beton-Underlag til den sidste Skifersten, der lægges paa Husets Tag; og indbefattende Husets indre Indretning fra Kældergulvet til det øverste Loft.

O, vor Fader, vi føle os inderlig taknemmelige mod dig for det Privilegium, vi nyde i Dag ved at være samlede her i det Øjemed at indvie dette Sted til Opførelse af et Missions-Hus i denne store og yndige Stad. Du har hørt vore forenede og ydmyge Bønner angaaende dette Hus og har opfyldt vore Hjerters Ønske.

Vi takke dig for Profeter og Apostle, for Hyrder og Lærere, som indehave Præstedømmets Nøgler og Myndighed fra dig til at forvalte i din Søns Navn til Menneskenes Børns Oprejsning og Frelse. Vi takke dig, fordi vi her i disse Lande have saa mange af dine ydmyge, trofaste Tjenere iblandt os, som ere udsendte med det frelsende Budskab, og som ere villige til at ofre alt for vore Medmenneskers Frelse. O! velsign, o Fader, alle disse tilligemed deres Familjer, Hustruer og Børn, som de have forladt i deres Hjem. Velsign alle dem, som annamme dine Tjeneres Vidnesbyrd og komme frem for at slutte Pagt med dig i Daabens Vande; maa de glæde sig i de Forhaabninger, der knytte sig til deres Pagter. Vi bede dig ydmygeligen at velsigne din Profet og hans Raadgivere, der staa som Ledere for dit Israel, tilligemed dit Præstedømme overalt paa Jorden. Velsign dit Zion — dit Israel i Bjergenes Dale, med, hvad du har anbetroet dem, og enhver Ting, der er forbundet med dit store Værk paa Jorden.

Velsign nu dette Land tilligemed Nabolandene, der ere indbefattede i Skandinavien; velsign Kongehusene med deres Majestæter og Højheder og Regeringens Medlemmer; maa Frihed og Visdom lede dem til Gunst for dit frelsende Budskab paa Jorden, saa at Folkene maa blive modtagelige for Sandheden. Vi bede dig at velsigne alle, som have bidraget til, og som endnu maatte yde Bidrag til Opførelsen af dette Hus, at de maa føle sig lykkelige derved og være overbeviste om, at deres Løn ikke vil udeblive. Vi indvie nu og hellige dette Sted med alt, hvad der tilhører denne Ejendom, til dit Navns Ære, til vort Forsamlingssted, i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Navn. Amen.

Jødernes Tanker om Jesus.

Vi se af Telegrammerne, at de amerikanske Rabbinere i deres aarlige Konference have givet Svar paa Spørgsmaalet: „Skal Kristi Religion læres i de jødiske teologiske Skoler?" Spørgsmaalet besvaredes efter en

omhyggelig Overvejelse benægtende, men paa en Maade, der tilfulde erkender Individets Frihed til at danne sine egne Begreber angaaende Jesu historiske Stilling saa vel som Anvendelsen af mange af hans skønne moralske Lærdomme.

I denne Kendelse finde vi en temmelig stor Afvigelse fra de hebraiske Læreres tidligere Stilling. Det er en Forklaring paa følgende Bemærkninger, der for nylig bleve gjorte af Dr. Isidore Singer: „Hvis i mine Drengeaar min Fader havde hørt Jesu Navn blive udtalt fra vor Synagoges Prædikestol, vilde han, som var en meget gudfrygtig Mand, tillige med hele Menigheden have forladt Bygningen, og Rabbineren vilde straks have faaet sin Afsked. Nu derimod er det ikke sjældent i mange Synagoger at høre Prædikener, hvori Jesus bliver rosende omtalt, og ingen tænker paa at modsige; Sandheden er, at vi alle ere glade ved at gøre Fordring paa Jesus som en af vore egne." Det er i fuld Harmoni med den Stilling, som fordomsfri Jøder indtage angaaende det vigtige Spørgsmaal: „Hvad tænke I om Jesus?"

»The News« citerede for en Tid siden Udtalelser af fremragende hebraiske Lærde om det samme Spørgsmaal, som findes i Tillægget til Hr. George Croly's fortryllende Bog: „Bliv, til jeg kommer". Forfatteren forelægger mange fremragende Jøder dette Spørgsmaal: „Hvad er Jødernes Tanker for Nærværende om Jesus af Nazareth?" Og de forskellige Svar, som han har modtaget, ere betydningsfulde og mærkværdige. Dr. Moritz Friedlaender siger tildels saaledes:

„Altid højere, fremad til det utilgængelige voksede hans Personlighed, indbefattende alt det skønne, ophøjede, forædlende og guddommelige, hvorved alle bleve tvungne til Tilbedelse og Selvforædling. Denne guddommelige „Menneskens Søn" blev et Verdens-Ideal, og dette ophøjede Ideal havde sin Fremkomst iblandt Jøderne; det bør altid ihukommes, at de vare af Forsynet forudbeskikkede til at frembringe en saa fuldkommen Skabelse."

Dr. Morris Jastrow tilstaar, at Jøderne forkastede Jesus, men han spørger: Antog de „Kristne" ham? Han siger:

„Det siges i Almindelighed, at Jøderne forkastede Jesus. Det gjorde de i den samme Forstand, som de forkastede deres tidligere Profeters Lære; men vi kunde træffende spørge: Har Kristendommen antaget Jesus? Ingen af vore sociale eller politiske Systemer ere byggede paa Menneskekærlighedens Grundvold, som i saa høj Grad blev lært af Jesus. Den saa længe ønskede Forsoning imellem Kristendommen og Jødedommen vil opnaas, naar Jesu Lære bliver de antagne Grundsætninger for menneskelig Opførsel."

Prof. David Castelli gør følgende Bemærkninger:

„I en vis Forstand opfyldte Jesus i sin Personlighed det gamle Testamentes Profetier; de naaede ham i en Udstrækning, over hvilken

det er umuligt at gaa. Han var ikke den mægtige, verdslige Konge, som Jøderne forventede, eftersom der ikke mere kunde være Tale om nogen Verdens Konge i Israel, som Hebræerne forgæves ventede; men han var Menneskehedens store Lærer, som iblandt Nationerne udspredte disse Kærligheds- og Humanitets-Principper, som op til denne Tid vare indesluttede indenfor de jødiske Grænser."

Dr. Gustav Gottheil siger:

„Det Spørgsmaal, om Jesus led Martyrdøden alene for sin ny Lære eller af andre Aarsager, ville vi ikke drøfte her. Tornekronen paa hans Hoved gør ham kun des mere til vor Broder. Thi hans Folk har baaret den indtil denne Dag. Hvis han levede i Dag, hvem, tænke I, ville være nærmest hans Hjerte — de Forfulgte eller Forfølgerne?"

Vi have gjort disse Uddrag med Forfatterens velvillige Tilladelse. De udvise tilstrækkelig Fremskridts-Tankernes Retning iblandt Hebræerne, og de vise ogsaa, at Tiden vil komme, da det hele Folk vil antage Jesus som deres kongelige Messias. At studere den store Nazaræers Karaktertræk bevirker, at alle Folk lære at elske og tilbede ham; og ved at overveje hans Lære lægges en sikker Grundvold til at tro den; thi den er Sandhed. Den menneskelige Sjæl kan ikke alvorligen overveje Sandheden uden at modtage Indtryk deraf. Den, der staar i Sandhedens herlige Nærværelse, vil blive den lig, lige som den store hebraiske Lovgiver paa Sinai Bjerg i Jehovas Nærværelse modtog af hans Herlighed og gav Genskin deraf iblandt hans Folk. (Deseret News.)

Et Bibeltrykkeri. Det første Bibeltrykkeri i Verden er Oxford University Press, der har trykt Bibler i over 300 Aar og nu trykker denne Bøgernes Bog i 150 Sprog. Det bruger aarlig 600 Tons Papir, som fabrikeres i den ældste engelske Papirmølle, og som er mere holdbart end nogen anden Papirsort. Trykkeriet har saa mange trykte Ark liggende, at de til enhver Tid kan levere $^1/_2$ Million Eksemplarer. Ordrer paa 100,000 Eksemplarer forekommer meget hyppigt, og Trykkeriet leverer gennemsnitlig 40 Bibler i Minuttet. Der findes ikke mindre end 110 forskellige Udgaver af Oxfordbiblen paa Engelsk, lige fra den 19 Tommer høje Kirkebibel, hvori man aldrig har opdaget en eneste Trykfejl, og til „Brillantbiblen", Verdens mindste Bibel, der kun er $3^3/_4$ Tomme høj og $2^1/_8$ Tomme bred. Ialt trykkes der i dette ene Trykkeri langt over en Million Bibler om Aaret; lagt ovenpaa hinanden vilde de danne en Søjle paa atten engelske Mils Højde.

En Gang gjorde Trykkeriet det Kunststykke i Løbet af 12 Timer at trykke og indbinde en halv Snes Eksemplarer af Bibelen. Et af disse blev overrakt Gladstone, der i varme Ord komplimenterede Trykkeriet or denne Præstation.
f

Den 15de Marts 1902.

Det større Haab.

New York Examiner er meget forarget ved den Opdagelse, at Landets Baptist-Præster gaa i universalistisk Retning ved at antage Læren om Frelse efter Døden som „et større Haab". Examiner vedgaar, at det er „en henrykkende Teori". Men, siger den, „det er et Faktum, at Bibelen giver ingen bestemte Grunde til at haabe paa en endelig Frelse for dem, der dø i deres Synder, men at den derimod i umiskendelige Udtryk og med frygtelig Alvor bekræfter den modsatte Lære."

Er dette Sandhed? Stadfæster Bibelen virkelig noget Sted „i umiskendelige Udtryk med frygtelig Alvor", at enhver Sjæl, der ikke har antaget Kristus før sin Død, er for evig fortabt? Er der ingen bibelsk Grund til at tro, at Guds Naade række r til hinsides Graven?

Angaaende det første af disse Spørgsmaal er det kun nødvendigt at sige, at Skriften intet Sted alvorlig eller paa anden Maade stadfæster, at Menneskehedens store Flertal er fortabt for evig. Sandheden er, at Bibelen indeholder meget faa Henvisninger til Menneskenes Tilstand efter Døden, og at de brugte billedlige Udtryk ikke ere nogen Borgen for den forfærdelige Lære, der er anset som ortodoks. „Hvor Ormen ikke dør og Ilden ikke udslukkes" er visselig et meget udtryksfuldt Billede af Gehenna, hvor de Udskudtes Legemer opbrændtes — „Stedet, hvor Ligene af dem, der havde overtraadt Jehovahs Lov, kastedes." Det er en højtidelig Advarsel imod Synd, der leder til moralsk Fordærvelse; men kun ved at overtræde alle Oversættelses-Regler kan det siges, at der ved „deres Orm" kan menes Synderes Sjæle, og at Ilden, som omtales, henviser til Evigheds Lidelser.

Visse Steder i Johannes' Aabenbaring tales der om „Røgen, som opstiger i al Evighed", hvilket dog snarere burde være oversat til Evighedernes Evigheder. Dette betegner snarere en meget lang Vedvaren end en uendelig Tid.

Hvis vi da udelade disse misbrugte Skriftsteder af vore Betragtninger, hvor siges der da, at der er ingen Frelse efter Døden?

Angaaende det andet Spørgsmaal siger Skriften tydeligt, at alle — med Undtagelse af en vis Klasse, for hvilken der ingen Tilgivelse findes her eller herefter — tilsidst skulle blive frelste. Kristus sagde: „Og jeg, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, vil jeg drage alle til mig." Paulus forkynder, „at Gud har højt ophøjet ham (Jesus) . . . at i Jesu Navn skal hvert Knæ bøje sig, deres i Himlen og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge skal bekende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders

Ære." Vi vide fra Petri første Brev, at „Kristus gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring", og at „Evangeliet blev forkyndt for de Døde". Og Johannes fortæller os i sin Aabenbaring om Evangeliets endelige Triumf, idet „Døden og Helvede" kastes i „Ildsøen" efter at have afgivet de Døde til den sidste Dom, hvorved de, hvis Navne paa denne Tid ikke ere skrevne i Livsens-Bog, ville blive overgivne til deres Bestemmelsessted.

Dette er Skriftens tydelige Lære. Dette er „det større Haabs" bibelske Grundvold, som dog er bleven mere fuldstændig aabenbaret gennem Herrens inspirerede Tjenere i vore Dage.

Det er vel bekendt, at i vor Tidsregnings første Aarhundreder blev det antaget af alle de forskellige Kirkeafdelinger, at Herren prædikede til de hedengangne Aander. Denne Tro vises i den saakaldte „Apostlenes Trosbekendelse" og er givet i klare Udtryk af Clement af Aleksandria, som levede i Slutningen af det andet og i Begyndelsen af det tredje Aarhundrede; han siger i sin Stromata: „Ikke alene prædikede Herren Evangeliet til dem i Hades (Helvede); men Apostlene prædikede der til dem, som vare for Omvendelse." Og endvidere: „Hvis Herren, medens han levede her, prædikede, at Menneskene ikke maatte blive uretfærdigt fordømte, hvorfor skulde han saa ikke prædike i den samme Hensigt til dem, der vare døde før hans Komme?" Det var øjensynlig hans Ide, at Gud ikke vilde fordømme den store Mængde, som ingen Lejlighed havde haft her i Livet til at antage eller forkaste den Frelse, der var bragt ved Kristus, og at den guddommelige Retfærdighed fordrede en Vedbliven af Evangeliets Forvaltning hinsides Sløret.

Andre af de tidligste Kirke-Skribenter ere maaske mindre bestemte i deres Udtalelser, men Irenæus udtrykker den almindelige Ide, naar han siger: „Ligesom Eva, formedelst Ulydighed, blev for sig selv, og den hele Menneskeslægt, en Aarsag til Døden, saaledes blev ogsaa Marie, idet hun havde den forud beskikkede Mand, dog endnu en lydig Jomfru, for sig selv, og den hele Menneske-Race, en Aarsag til Frelse." Udtrykket „den hele Menneske-Race" vilde være meningsløst, hvis der ikke var truffet Bestemmelser, ved hvilke Fordelen af Frelserens Arbejde her var udstrakt til de utallige Millioner, som døde før hans Komme eller uden nogen Kundskab om ham. Apostelen Paulus udtaler den samme Sandhed saaledes: „Altsaa, ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed Mange ere blevne Syndere, saa skal og ved den enes Lydighed mange vorde retfærdige." (Rom. 5, 19.).

(Deseret News.)

Israeliternes Udgang af Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Genoptaget fra „Skandinaviens Stjerne", ottende Aargang.)

(Fortsat fra Side 78.)

Han lod sit Blik svæve hen over Myriaderne af Mizraims (Ægyptens) Tropper og den kække, bevæbnede Gruppe af sine Fyrster og sagde: „Vove de at føre Krig mod os med Vindene eller med Straaet i deres Teglovne? Er det ved Børns Aande eller ved den affældige Alderdoms hvide Haar, at Faraoernes evige Trone skal omstyrtes?"

Ordene gentoges og gentoges af de Omkringstaaende; et Smil spillede paa alles Læber, og Overmod føltes i ethvert Hjerte. De to Formænd for Oprøret syntes langt mere skikkede til Graven end til Slagmarken. Begge havde naaet den Alder, da Legemet, selv om det besad Jernets Styrke, nedbrydes under Tidens Indflydelse for at vende tilbage til Støvet, og da Aanden kun er en Erindring om sit tidligere Jeg. Dog vare de forskellige i deres Udseende. Den yngste var nedbøjet af Alderen; hans sølverhvide Lokker vare tynde og hans Lemmer svage. Den ældste havde derimod noget tilbage, der mindede om Krigeren. Hans Holdning var rank, hans Skridt faste og hans Øjne lig en Falks. Majestætisk, kæk og uophørligt betragtende Mængden saa han ud som en af Ørkenens Fyrster. Hans Broder saa ud som en af Babylons Vismænd, der Nat efter Nat sidder under Daddelpalmerne og udtyder Stjernerne. Naar han talte, syntes hans Tunge at ville nægte sin Tjeneste; han gyste tilbage for Kongens Aasyn, som om han betoges af Frygt for Flammerne i hans Øje, og overlod frygtsom sit Hverv at tale til Kongen til sin frimodigere Broder; dog var der en Værdighed i hans bøjede Stilling, for hvilken de omkring mig staaende Fyrster vege tilbage, og i hans frygtsomme og usikre Stemme laa noget, som gennemtrængte ens Bryst lig en Guddoms Røst. Deres beskedne Optræden frelste dem. Tusinde Hellebardister*) stode bag Tronen, hvilke øjeblikkeligen vilde have sendt deres Blod rygende til Jorden, hvis Farao blot havde givet et Tegn. Men hvad skulde man gøre med to gamle Mænd? Skulde Kongens Stridsøkser dyppes i Blod, som Aarene havde bleget?

„Er dette Oprørerne?" spurgte Fararo haanligt Hovedsmændene for Bueskytterne.

„Vi ere ikke Oprørere, o Konge!" lød den ældstes uforfærdede Svar. „Vi ere Undersaatter af Ægypten; dog hverken ved Krig eller ved vor Lov, ej heller med vor Vilje eller med hans Vilje, i hvis Hænder alle Ting ere."

*) Mænd, bevæbnede med Stridsøkser.

Lyden af denne klangfulde Stemme, Synet af den kraftige Skikkelse, som i dette Øjeblik syntes at blive besjælet af en ærefrygtbydende Storhed, bragte hele den uhyre Menneske-Masse til at forstumme. Ordene hørtes i den yderste Ende af Skaren, som om de førtes afsted ved et mægtigt Tryllemiddel, og Tumulten afløstes øjeblikkelig af en Stilhed lig Gravens. Fra dette Øjeblik ihukom jeg Zaraphs vise Ord, og jeg tvivlede. Men Kongens Hjerte var kun som Ilden, naar den endnu ulmer blandt Skovens Rødder. Bøjende sig forover paa sin Trone spurgte han med et Anstrøg af spottende Ydmyghed, hvad disse nye Frimænd fordrede af Ægyptens Konge. Svaret var bestemt og frimodigt. „Vi forlange," sagde Oldingen, „at vorde frigivne, og at vi, som det første og ædleste Gode af Friheden, maa faa Tilladelse til at dyrke Hebræernes Gud efter vore Fædres Love. Og derfor forlange vi at drage ud i Ørkenen med vort Folk, vort Kvæg og vor Formue*).„

Mine Øjne vare fæstede paa Faraos Ansigt, da Ordene udtaltes. Det var, som en Smelteovns brændende Ild, Raseri, Had og Foragt stod præget i ethvert Træk af hans vilde Aasyn. Med et Skrig trak han sin krumme Sabel, sprang ned fra sin Trone og styrtede sig ind paa dem for med sin egen Haand at tage Hævn over dem, som krænkede hans Rettigheder og hans Værdighed. Men dette vilde have været en alt for stor Ære for dem. Vi kastede os derfor over den rasende Konge og forhindrede ham fra en Handling, som vilde have besmittet hans Sværd. Et Tegn fra Farao, da vi førte ham tilbage, bragte de tusinde Hellebarder midt ud i den store Hob. Alt var Flugt og Forvirring for Glimtene af de Vaaben, som havde nedlagt saa mange af Ægyptens Fyrster under hans ubarmhjertige Regerings korte Varighed. Paladset blev øjeblikkelig ryddeliggjort; men de to Hebræere bleve tilbage, fuldkommen rolige, og som om de ventede at fremkomme med deres Forlangende paany, naar Forvirringen havde lagt sig.

„Slaa dem til Jorden! Lad Oprørerne vorde dræbte og deres Kød givet Luftens Fugle til Føde!" **) var Faraos Befaling.

Bødlerne styrtede ved disse Ord over dem ligesom Blodhunde over et Daadyr. Ikke desto mindre stode de med korslagte Arme, indhyllede i deres Gevanter, og med deres rolige Blikke fæstede paa Himmelen. Mordvaabnene glimtede i Solen, idet de hævedes paa een Gang, men intet Hug paafulgte; de opløftede Arme bleve standsede i Luften og holdte tilbage som af en overnaturlig Magt. Jeg saa paa Fyrsterne omkring mig, som alle vare stumme af Forbauselse. Jeg saa paa Farao;

*) Sammenlign 2. Mosebog 7, 16. og 3, 18.

**) Det var Sædvane i Ægypten, at de, der bleve henrettede, ikke bleve begravede, men deres Legeme henlagdes til Føde for Rovfuglene. Til Afskaffelsen af denne Skik hentyder uden Tvivl Befalingen: „Da skal hans (den hængtes) døde Krop ikke blive Natten over paa Træet" osv. (Se 5. Moseb. 21, 23.).

hans Ansigt var som Ansigtet paa en Mand, der overvældes af en pludselig Bevidsthed om de Rædsler, der snarligen skulle finde Sted. Hans Legeme vred sig i Pine, som om Lidelsens Pil havde gennemboret hans Sjæl. Med en Stønnen raabte han: „Løs Slaverne!" og faldt til Jorden, væltende sig i Krampetrækninger, der aldrig kunde være bevirket af Mennesker.

Nilens fornemste Festdag oprandt. Store Skarer strømmede ud fra alle Stæder for at tilbede Flodernes Gud — den hellige Nil, som vi i vore hellige Bøger benævne „Himmelens Rival"*), som forsyner os med evige Vande, ikke laante af Himmelens Kilder. Jeg stod ved den højre Side af Tronen, hvor min Plads var som Følge af mit høje Embede. Alt var yndigt. Det var i de Dage, da det nye Aar**) kom frem med de første Blomster indfattede i det fremspirende, fine Løvværk. Vor ældgamle Gudsdyrkelsesmaades store Pragt udfoldede sig med en Storhed, som fyldte Hjertet med Ærefrygt, og vort Folks Rigdom frembød et Skue, der blændede Øjet. De kongelige Jomfruer, den hellige Stamme, som gjorde Krav paa den arvelige Ret til først at fylde deres gyldne Urner med det hellige Vand og at ofre denne den reneste af alle Tributer til Kongen — de jomfruelige Døtre af Stændernes Øverster, klædte i hvidt og bærende Røgelseskar, der udbredte en Vellugt — Fyrsterne fra deres forskellige Provindser i deres Stridsvogne, prydede med Ædelstene — al den glimrende og pragtfulde Luksus, som kun det rigeste Land paa Jorden kunde opdrive, var for Beskuerens Øjne udfoldet paa Nilens Bredder. Floden (helligt og æret være dens Navn gennem alle Generationer!), mit elskelige og berømte Lands Livsgiver, syntes i hin Time værdig al den Hyldest, som dens Tilbedere ydede den. Paa den Aarstid styrter ingen Strøm ned fra Ætiopiens Højde for at besmitte dens Skønhed med sit mudrede Vand; intet Sand, hidført af Ørkenens Hvirvelvinde, besudlede dens Skød. Den blaa Flade saa ud, som om den i dette Øjeblik var udsprungen fra de hellige Hvælvinger, hvor de Dødes Aander drikke Udødelighedens Vande. Den saa ud som en blank Flade af Krystal, som et stort gennemsigtigt Spejl af den skyfri Himmel, rolig som vort yppige Lands Lykke og uendelig som Skæbnen, der har sat Ægypten til at være Nationernes Dronning evindeligen.

Jeg følte som en Ægypter ved Synet af denne Skønhed, hvortil Verden ikke har sin Lige, og da Kongen nedsteg af sin bevægelige Trone for at kaste den første Krans — en Krans af Juveler, som var Kongeriger værd — i Strømmen, istemte jeg instinktmæssig et Udbrud af

*) Nilen kaldes af Ægypterne „Himmelens Rival", fordi det ikke regner i Landet, men Nilen oversvømmer det til visse Tider og vander og frugtbargør det.

**) Aarets Begyndelse regnes fra Foraaret.

Triumfsange, som fra den ene Ende af Horizonten til den anden ofredes til Flodernes Gud. Selv Faraos mørke Aasyn opklaredes; han overskuede den ophøjede Scene med en Konges Stolthed og følte i dette Øjeblik, at hans Trone var mægtig, og at den ej kunde omstødes af ukendte Onder eller personligt Had.

Jeg fulgte hans stolte og raske Skridt til Bredden af den hellige Strøm; men her fandt han noget, som afbrød alle hans Betragtninger. De to gamle Hebræere stode ved Nilens Bred. (Se 2. Moseb. 7, 14.—22.) Kongen fortørnedes over deres Nærværelse og bød, at de øjeblikkelig skulde ihjelslaas og deres Legemer brændes, hvilket var den sædvanlige Straf for dem, som beskyldtes for at have krænket vor Gudsdyrkelses Værdighed. Men blandt den Mængde Landsedragere, som styrtede frem for at udføre hans Vilje, kunde ingen lægge sin Haand paa disse svage Mænd. Landsespidserne hang ubevægelige i Luften; de opløftede Arme vare lammede.

Medens alle bleve slagne med Forfærdelse, talte Hebræerne. De forlangte med Frimodighed endnu en Gang, at man skulde tillade deres Landsmænd at drage ud i Ørkenen. Kongen værdigede dem ikke noget Svar eller gav dem intet andet end en vild Gebærde til sine Gardere, at de skulde gribe dem. I dette Øjeblik hævede den svageste af de to Mænd for første Gang sit bøjede Hovede. Det Ansigt staar endnu for mig. Det havde et Udtryk af Stolthed og stor Magt, som jeg aldrig før havde set hos noget Menneske. Medens han stod i stille Bøn, bevægede hans Broder, uden at mæle et Ord, sin Stok over Nilen. Hvorledes skal jeg kunne berette, hvad mit Øje derpaa saa? Min Sjæl bløder og martres endnu ved Erindringen derom. Jeg havde været Soldat fra min Ungdom af; jeg havde kæmpet fra Mizraims Dal til Indiens Grænser; jeg havde set Armeer svømme i deres eget Blod. Nilen — vor yndige, skønne Nil — forvandledes pludselig lige for vore Øjne til en rivende Strøm af Blod — virkeligt Blod — rødt, som om det i samme Øjeblik var udsprunget fra Krigerens Hjerte, som om Millioners Hjerter vare blevne udtømte i dens Flodseng. Strømmen var tillige fuld af døde Genstande, som vanhelligede den; den var gaaet over sine Bredder, og alt, hvad den kunde naa, døde, som om dens Berørelse var giftig. Alt omkom, og dens Overflade var bedækket med døde Legemer, der fulgte med Strømmen til Havet. Fiskene døde; de vilde Dyr grebes i Skovene af den pludselige Oversvømmelse og døde; Præsterne, som havde indtaget deres Plads ved Bredden af den hellige Flod, bleve slagne med Pine, som om de vare faldne i en Strøm af smeltet Metal. En dræbende Dunst opsteg af Floden og formørkede Horizonten.

Alt var Forfærdelse. Præsterne, Sangerne, de kongelige Jomfruer og hele Skaren dreves i vild Flugt over Sletten. Endog der syntes

Døden at forfølge dem, og i deres Dødsangst raabte de, at Verdens sidste Time var kommen. Nogle saa vore gamle, hedengangne Kongers Kæmpe-Skikkelser sprænge deres Gravhvælvinger og høste Menneskene med Sværdet. Andre saa de ægyptiske onde Guder udstrække deres Slangearme*) af Skyerne, gribende Tusinder og ti Tusinder og kastende dem i Flammerne.

Jeg vendte mig om til Kongen; han stirrede fremdeles paa de hebraiske Ledere med et Blik af idiotisk Forbauselse. De besvarede ikke hans Blik. Indhyllede i deres Gevanter fra Hoved til Fod stode de lig to Billedstøtter med deres Marmor-Øjne vendte mod Himmelen; de vare hensunkne i deres egne dybe Betragtninger eller maaske beskæftigede med mægtigere Ting end menneskelige Tanker. Da jeg bar Kongen hjælpeløs og besvimet bort fra Marken, hørte jeg en Røst udraabe: „Dette er for de hebraiske Børns Blod!"

Røsten rungede over hele Sletten, den fyldte Luften, den genlød i Skovene, jeg hørte den, da Solen gik ned, og da Maanen sendte sit blege Skin over det lidende Land. I Nattens Stille, da jeg stod paa mit Sted ved Faraos Kammerdør, hørte jeg den samme Røst, og jeg hørte den besvaret med en Stønnen fra Farao, som om en Arabers Spyd havde gennemboret hans Bryst.

Den syvende Morgen hørtes Trompeternes Lyd, der forkyndte en højtidelig Fest i Templet, opført af Psammis. Præsterne havde triumferet; den hellige Nil flød endnu en Gang klar og ren som Krystal. Ægyptens Fjenders Arm var forkortet, og Landet jublede over sin Konges Fasthed. Hebræerne havde forgæves fordret vore Slavers Frigivelse. Deres Fornærmelse mod Ægyptens Gud havde vakt Nationens Hævntørst, og fra hin Time fordobledes Aaget, og ti Gange haardere Arbejde blev deres Lod. Paa hin Dag forkyndte den kongelige Proklamation, at Flodens genvundne Majestæt skulde fejres af alle Ægyptens Herrer. I Faraos Følge traadte jeg ind i Nilens Tempel.

Naar vil Verden atter faa en saadan Bygning at se? I hine uhyre Buegange, hine Rækker af kolossale Søjler, hine ubegrændsede Taghvælvinger, der saa ud lige som Midnatshimlens hvalte Bue — saa højt og vidtudstrakt hævede de sig over vore Hoveder — følte Hjertet uvilkaarligt Menneskets Ringhed. Hele den kongelige Processions store og glimrende Pragt syntes sammenligelsesvis kun som Støvgranet, der glindser i Solstraalerne, vore lange Rækker af Præster og Fyrster syntes blot som Insekter, og uagtet de funklede af Guld og Ædelstene, saa de alligevel ud som Insekternes glindsende Vinger. Larmen af vore Tamboriner, Klangen af vore Trompeter, Musiken af vore Harpespilleres og Sangeres Skarer — alt tabte sig i disse uhyre Hvæl-

*) Slangen ansaas for at være det Ondes Gud.

vinger, ligesom Græshoppens Summen ved Aftentid. Alt var ærefrygt-indgydende Storhed. Vi bevægede os som i det Indre af et Bjerg, der havde bragt os ind i dets Hulers Hemmeligheder for at bøje Mennes-skets Stolthed.

Efter at have snoet os igennem hine prægtige Buegange traadte endelig Præsterne frem foran alle for at paabegynde Ceremonierne. Flammerne af deres vellugtende Fakler var det eneste Lys, og Røgen af Røgelses-Karrene opsteg og indhyllede rigeligen Lyset, som glimtede paa de hellige Mures Billedhugger-Arbejde. Hine Billeder vare et Mester-værk i sig selv. Enhver krybende Ting, som den avlende Naturkraft kunde frembringe, var afbildet der; enhver Art af Dyr, der frembragtes formedelst Hede og Fugtighed, enhver Skabning, som fik Liv paa Nilens befrugtende Jordbund, var udhugget der, og deres Skikkelser antoge et gruopvækkende og besynderligt Udseende i den hellige Ilds ustadige og flygtige Skin; ja endnu mere skrækindjagende og underlige vare de som Sindbilleder paa hine frygtelige Magter, der herske i Aandernes Verden og forfærde de syndbetyngede Døde med evige Kvaler.

Men i det Øjeblik, Ofringen skulde foregaa, da Farao satte sin Fod paa Højaltrets Trin, og da Røgelsen allerede var i hans Haand for at kastes i Ilden, stode de to Hebræere for hans Aasyn. I hint Øjeblik følte jeg mig betagen af Skræk. Alt omkring mig var indhyllet i Tus-mørke, mystisk og frygteligt. Selv de livløse Figurer, som i tusindvis vare udhugne paa Klippestykkerne, kunde have været nok til at lamme Hjertet. Men ved Synet af disse to Mænd, der saaledes stode ubevæge-lige paa Kongens Vej, følte jeg en overnaturlig Bevidsthed om, at en eller anden uudtalelig Rædsel forestod. I den samme Tone og Holdning, med hvilken de havde trodset Kongen paa Nilens Bredder, forlangte de nu i dens Tempel Hebræernes Frigivelse. (Fortsættes.)

Forbrydelsen i Kina.

Naar Historien om Soldaterne fra Europas civiliserede Lande og deres Fremgangsmaade i Kina bliver bekendt i alle sine Enkeltheder, vil den blive betegnet som Aarhundredets store Forbrydelse, og den burde blive bekendt og intet dølges. Den burde meddeles den hele Verden i alle sine afskyelige Enkeltheder; thi det vilde vise, at Krig er Krig og kan ikke føres paa civiliserede Principper; det vilde udgøre det kraftigste Argument til Fordel for en vedvarende Fred.

General Chaffee har blottet nogle af de Grusomheder, der ere blevne udøvede i Civilisationens Navn. Han siger, at Peking var overgivet til

en næsten uindskrænket Plyndring i tre Uger efter dens Indtagelse. Lad os forestille os, hvad en Røverbande, bestaaende af flere Tusinde Soldater, kan udføre i tre Uger i en Stad, hvor den ikke er indskrænket af nogen Lov! Det er let at forstaa, at alt, hvad Kineserne maatte være i Besiddelse af, blev dem berøvet.

Men dette er ikke alt. Myrderi hørte til Dagens Orden. General Chaffee beretter, at hvor en Bokser blev dræbt, bleve halvtreds uskadelige og uskyldige Markarbejdere tilligemed mange Kvinder og Børn dræbte. Soldaterne sluttede, at eftersom der var mange Boksere iblandt Befolkningen, vilde nogle altid blive ødelagte, naar et tilstrækkeligt Antal af de Indfødte blev massakreret.

Fra andre, som vare Øjenvidner til Grusomhederne i Kina, er det blevet bekendt, at en russisk General, der misforstod sine Ordrer fra Hovedkvarteret, som det paa en mild Maaade forklares, drev fra 5000 til 6000 Kinesere, Mænd, Kvinder og Børn, ud i Amur-Floden, hvor de alle omkom. Vi vilde forgæves søge i Nutidens historiske Annaler efter mere forfærdelige Grusomheder. Medens den saakaldte Civilisation gik ud paa dette Hævn-Tog, iførte den sig Barbarismen og begik Grusomheder, hvorved Herodes vilde blues.

En Gang i Tiden ville disse Ting blive dømte og bilagte af en upartisk Dommer. Gengældelsen vil visselig følge. Vor pralende Civilisation vil da erklæres for skyldig i Følge sine egne Gerninger, baade i Hjemmet og udenlands. Andre Civilisationer ere faldne og begravne i hensvundne Tidsalderes Støv, fordi de ikke mægtede at opløfte Menneskeheden. De bleve bortkastede, fordi de vare tomme Skaller uden nogen Kærne. Vil ikke Historien gentages? Jo visselig, for der er en herskende Magt, som leder alle de mangfoldige Begivenheder hen imod et stort Endemaal.

Deseret News.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1902.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).